

Pav in golobček.

(Basen.)

ošatil se pav je na belem dvorišču
 V vsi svoji lepoti in blišču.
 In kakor baronček se nosil,
 Da bi pač vse druge prekosil.
 Svoj rep je razkrožil na kviško
 In bil je tak grôzno bahav,
 Da se niti zménil ni prav
 Za cfbko, za gosko, za piško.
 Pa vidi golobčka, kak gleda po hrani
 In zrnju po tleh,
 Očesci nedolžni in krotki in vdani
 In perje kot sneg . . .
 Takoj je začel: „Hej, golobček,
 Kako si pač krasen, golobček,
 Kako imaš pisano perje,
 Kako imaš rep krasno bôjen,
 In zdaj naj mi kdo še ne verje,
 Da res za gospoda si rojen!
 Kako se ti rep izpreminja,
 In krona na glavi ti sveti,
 Oj, krasen! Pač res, gospodinja
 Te mora pač rada imeti!“
 Tako se je delal pav norca
 Na sredi zelenega dvorca,
 A krotki golobček molčal je,
 Potrpel in zôbal nadalje.
 Prišla pa je res gospodinja skrbna
 Na lepo dvorišče,
 In stresla je rmenega zrnja na tla,
 Oj, celo perišče! . . .
 Hej, to ti je bilo čebljanja,
 Skakanja, letanja, zobanja! . . .
 Hej, to je bilo prerivanja!
 Golobčku pa skoro bi kmalo
 Ničesa ne bilo ostalo.
 Zato gospodinja v naročaj ga djala
 Iz roke mu zrnjiča dajala je,
 In božala ga in se ljubko smehljala
 In s hladno vodo ga napajala je.
 In pav se je grozno, oj grozno prevaril,
 Ker niti pogledala ni ga barona,
 In naj se je še tak neznansko baharil,
 In naj je bila še tak lepa mu krona! . . .

Siluška.

